

Prvi je rekel:

»Mislim sem, da me bo ta zima pobrala, pa me vendar ni; tako težko sem pričakoval pomladi, ker še sem imel nekoliko upanja, da ozdravim. In zdaj, ko je prišla pomlad, se počutim bolje; če Bog da, me bo to toplo solnce kmalu ozdravilo in mi pregnalo iz nog trganje.«

Rekel je drugi:

»Več let že hiram. Mnogokrat mi ni manjkalo dosti, da bi bil legel za vedno. Pa kadarkoli me je pozdravila prva južna sapa, kadarkoli mi je segla skozi okno pomlad v roko — vselej mi je odleglo. Zdaj mislim, da sem za eno leto zopet dober!«

Tretji pa je rekel:

»Blagor vama, ker imata skrbi le sama zase, ker vaju ne morejo skeleti bolečine drugih. — Lani je zbolela moja hčerka Milka — petnajst let šteje zdaj. Ne moreta si misliti, kako hudo mi je bilo, četudi sem bil sam bolan. Noč in dan sem mislil na svojega otroka in čakal, da se ga usmili vsaj pomlad. No, Bog me je vendar uslišal. Milka hodi že venkaj na solnce in vedno bolje ji je; še kak teden, pa bo zdrava kakor riba v vodi... Tudi meni že odlega, ko vidim svojega otroka malo bolj veselega. Da mi ozdravi pomlad otroka, četudi ležem jaz sam v grob...«

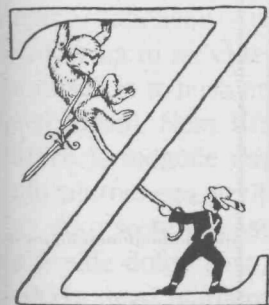
Tako so se razgovarjali ti trije starci-martinčki; solnce je sijalo milostno nanje in jih prijazno ogrevalo.

Po dolgem času sem se dvignil s tal in se odpravil s holma navzdol v mesto. Spotoma pa sem nehote premišljal o ljubezni tretjega starca, ki mu je bila ljubljena hčerka veliko dražja kakor lastno življenje.

ZAGER RAFAEL:

Sraka in jerebica.

lato žito se klanja po polju, in solnce pripeka. Mnogo živali in ptic prebiva med rumenimi žitnimi bilkami. Na sredi njive se dviga ponosito pokvečen slamnat mož, ki ima na glavi star, povaljan klobuk v strah pticam, ki zobljejo zrnje. A potepuški vrabec se ne boji tega junaka, ampak skače zmagonosno po njem in mu vleče izpod klobuka slamo, njegove možgane. Vrabčevi tovariši pa so se spravili nad zrnje. — Jerebica pa, ki ni nikakor

škodljiva ptica, si je napravila med bilkami primerno gnezdece in znesla vanje precej jajc. Izleglo pa se je manj mladičev, kakor je bilo jajc. Mladički so kmalu dorasli in hrabro stopali za materjo, ki je hodila v boj na črvičke.

Blizu njive pa se razprostira hladen gozdič, ki ni bilo v njem zaradi srak skoro nič malih pevčkov, ki oživljajo gozd. Srake so namreč mladim pevcem pobile in popile jajčka, in tudi okolica je bila prazna ljubih ptičic. Dolgorepa sraka iztakne mlado jerebičico, ki je brskala po razoru. Vendar si ni upala spustiti se na mladiča, ker sta bila v bližini samec in samica. Že hoče odleteti brez uspeha; kar zagleda zunaj žita mlado jerebičico. Hitro plane nanjo; toda mlada je urnejša kot sraka. Jezna se sraka zapodi za njo v žito. Vsi mladiči začno klicati in čivkati ter privabijo tako mater, ki jih sprejme pod perutnice. Sedaj so varni, ko so pod varstvom dobre mamice, ki jih brani proti hinavski sraki. Dolgo se prepirata sraka in jerebica. Kar pride samec z lova, se vrže nenadoma na dolgorepko in jo kljuje toliko časa, da jo ubije.

Tako je končala hudobna sraka, ki iztika za gnezdi in jajčki mladih pevcev in odnaša človeku svetle reči v svoje gnezdo.

Dobrovoljček